

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 128. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915689505440/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

som udhugget i et Marmorfjæld, saa jeg, at hans Fugle vare de, der pynte sig med frynsede Silkefjer, der hænge Perlebaand om deres Hals og bygge Rede mellem bløde Hynder.

Af al Persiens og Arabiens Hvidhed og Dejlighed og sorte Øjne blændedes jeg, og halvt af Misundelse, halvt af Moral sagde jeg halvhojt: »Men er det dog ikke Synd at have flere Hustruer?»

Kaliffen svarede: »Er Allah en Mand eller en Kvinde? Og skulle Kvinderne tilhøre Manden eller omvendt? Ved Du ej af Eders hellige Bog, som vi ogsaa ære, at Kvinden blev skabt for at behage Manden og føde ham Børn? Er en skøn Kvinde ikke den kosteligste Ædelsten, enten en rødrende Rubin eller en mælkehvid Opal, og vil den fornuftige ikke hellere besidde flere Juveler fremfor kun een? Og hvorledes skulde jeg have fundet min Diamant, min Rose fra Tebris – kom, Fatime, hid! Du, hvis Øjne lyse for mig som Natstens Lamper – hvorledes skulde jeg have fundet Dig, uden ved at vælge imellem tusinde?»

Og Fatime knælede for ham og skjulte sit blegrøde Legeme, kun tilsløret med Musselin, under sin Herres røde Kappe og undgik herved mit paatrængende Blik. Og i Skjul af Kappen omfavnede hun sin Herre, som Vinranken omfavner Elmen, og lo, som Nattergalen ler.

Men Kaliffen vedblev: »Men I synde i Europa. Thi fordi det ej er tilladt Adelsmænd og Rigmænd at have flere Hustruer end een, derfor holde I Friller i Løndom og forføre hverandres Hustruer. Og er det ikke bedre for en Kvinde at være Medhustru end at være ugift? Ved Du ikke, at den Kvinde, der ej har en Mand til Herre, beherskes af en Djin? De halve af Eders Kvinder staa under Herredømme af Mørkets Aander, og de hensygne i ufrugtbar Længsel som en Slyngeplante, der mangler sin Støttestav. Deres frugtesløse Bønner, deres Skælven, de Taarer, som de udgyde i Løndom, faa Jorden til at bæve under Eder og Englene til at græde. Ved disse henvisnende Liljers Lidelser nedkaldes Himmels Dom over Eder, fordi I ikke føle Medlidenhed.»

Jeg sagde til Kaliffen: »Hvo ere de trende, der staa urørlige som tre Margariter, een hvid, een gulgrøn, een rød, og stirre paa mig med Øjne som Dugtaarer?»

»Disse ere Huris; de ere bestemte ved Profetens Visdom til at tje-

ne den fremmede; – iskænke ham hans Aftendrik og iføre ham hans Natdragt!»

Jeg sagde: »Er dette ikke Synd, hvad er da Synd?»

«Synd er det at gribe efter en andens Juveler, Synd er det at røre med stjaalne Blikke ved en andens Hustru. Synd er det at eftertrænge en Kvinde, som en anden har taget til Ejendom. Synd er det Blik, hvormed Du saa paa Fatime nys. Dog, hendes Skønhed maa undskyldte Dig, og jeg saa, det skete mod din Vilje; men derfor har Profeten skænket Huris til Vederkvægelse for Valfartsmænd, at de ej skulle begære andres Ejendom. Se, de vente kun paa et Blik fra Dig for at danse og synge for Dig, Cressida!» – og han vinkede ad hende, der var klædt i samme Farve som et nyudsprunget Bøgetræ eller Efterarselm.

Hun knælede for mig, og hendes Barm skælvede under mit Blik bag sit grønne Slør, som en Knop skælver om Morgenen bag sit Svøbblad under Solens Straaler. Hun dansede for mig i Kobberlampernes Skin; de to andre fulgte hende, som tre brogede Sommerfugle følges ad, og Cressida sang:

«Forsvunden, forsvunden,
Hengivelsens Stund.
Med Munden mod Munden
Et Øjebliks Blund.
Hvad Munden til Munden
Fortalte i Løn –
Forsvunden, forsvunden,
Vort Suk – vor Bøn.

Vi vildes og hildes –
De bad, og de svor.
Vor Ære forspildes
Af brændende Ord.
Vor Støthed formaldes,
Vor Barm bliver sød –
Vi hildes og vildes
I Aften rød.